

3. Naturligt urval - selektion

Rubrik i Världen Idag: *Därför kan mänskligheten inte ha existerat mer än några tusen år*

Publicerad 2022-09-13

Göran Schmidt, maj 2022

Den här artikeln handlar om naturligt urval (selektion). Säkert har du hört det naturliga urvalet lovprisat i TV:s naturdokumentärer. Enligt evolutionsteorin är det urvalet som slipat fram alla naturens finurligheter och skönhet utan någon annan vägledning än den föränderliga livsmiljön, ungefär som formen på en tappad lerklump passivt anpassar sig efter markens konturer.

Att en organism som är väl anpassad till sin miljö generellt får större framgång i livet än mindre lyckligt lottade och kan få lite fler ungar/frön är ganska okontroversiellt. Men det är lätt att glömma bort att det naturliga urvalet inte förmår skapa någonting alls på egen hand, utan bara eliminera de individer som är de mest olyckligt lottade och de anlag som de är bärare av. Men om evidens nu – som vi sett – saknas för att mutationer förmår skapa några nyheter, ja då finns det ingenting för urvalet att vaska fram.

I så fall kan vi förvänta oss att i de fall där det är klarlagt att det är verkligen är naturligt urval som orsakat förändringarna hos en organism bör denna snarare vara genetiskt fattigare än rikare i förhållande till sin urmoder.

Det är också vad evidensen visar: Urvalet är orsaken till att grottfiskar saknar ögon, att skalbaggar på öar långt ute till havs mist sina flygvingar, att pudlar och taxar mist en mängd egenskaper som deras urmoder vargen har, att torskarnas medelstorlek i Atlanten minskat, att bakterier som odlas fram i näringsfattiga laboratoriemiljöer har betydligt mindre DNA än "vilda" bakterier, och så vidare.

Eftersom det är hela individer som utsätts för selektion och inte enskilda gener, så kommer de flesta svagt skadliga (och de betydligt färre svagt fördelaktiga) mutationerna att undgå urvalet och liksom "åka snålskjuts". Bara individer med väldigt allvarliga mutationsdefekter "upptäcks" och elimineras och sådana med väldigt fördelaktiga¹ mutationer premieras (t ex antibiotikaresistenta bakterier). För övrigt är det mer eller mindre slumpen som avgör vilka individer och därmed anlag som bevaras, och resultatet blir att svagt skadliga mutationer kommer att ansamlas i arvsmassan och leda till att den långsamt men obönhörligt bryts ned över tid. Fenomenet kallas "genetisk entropiökning" och är särskilt alarmerande hos oss människor. Lågt räknat ansamlas 60-100 mutationer från en generation till nästa, varav en försvinnande liten andel är fördelaktig i någon begränsad mening. Därför *kan* mänskligheten inte ha existerat längre än några tusen år, och flera andra genetiska evidenslinjer understryker det.

Men om en konstruktiv mutation äger rum så måste den också bli gemensam för hela populationen ("fixeras"). Antag att du skulle få få en fördelaktig mutation som ger dig vissa fördelar. Hur lång tid det skulle ta innan mutationen återfinns i samtliga jordens människor? Det beror givetvis på hur stor befolkningen är, om anlaget är dominant eller inte och om befolkningen är homogen eller utspridd över jorden. Men tid tar det. Lång tid. Betydligt längre tid än de 6 miljoner år som sägs ha förvandlat apliknande varelser till människor. Det här brukar kallas väntetidsproblemet eller Haldanes dilemma.

Hur fick fladdermössen sitt ekolodsystem, kaskelottvalarna förmågan att dyka ner till 2500 m djup och påfågelhanarna sina ögonbeklädda fjädrar och vi vår hjärna? Finns evidens för idén att det är ett resultat av mutationer och selektion? Svar: Nej.

Det betyder i praktiken att darwinismen bygger på två nedbrytande mekanismer: dels mutationer (se förra artikeln), och dels selektion som utarmar organismernas arvsmassa. Dessutom anser evolutionister att ungefär hälften av vår arvsmassa är kvarlevor av forntida virusangrepp. Visste du

att den evolution som så många kristna tar för given, till sitt innersta väsen utgörs av denna oheliga och destruktiva treenighet?

¹ Observera att mutationer för antibiotikaresistens likt andra fördelaktiga mutationer är nedbrytande till sin karaktär. I en naturlig miljö utan antibiotika konkurreras resistenta bakterier snabbt ut av vilda, omuterade.